

For det andet understreges det, at udvidelsen ikke må skabe nye skillelinjer i Europa. En udvidelse af NATO er en gradvis proces, der skal tage hensyn til den udenrigs- og sikkerhedspolitiske udvikling i hele Europa.

Og for det tredje understreges det i rapporten, at NATO's beslutning om at åbne alliancen for andre europæiske lande ikke er vendt imod nogen stat eller blok. I overensstemmelse med artikel 10 i Washington-traktaten er NATO-medlemskab muligt for enhver europæisk stat. I rapporten henvises der samtidig til OSCE's vedtagelse om, at det står ethvert land frit for at vælge sin sikkerhedsordning, herunder medlemskab af en alliance.

Enhver tale om indflydelsessfære i det nye Europa er således udelukket. Det er en gammeltdags tænkning. Tværtimod er der tale om at imødekomme et udbredt ønske i en række europæiske lande om medlemskab af NATO. Et sådant ønske hverken kan eller må NATO sidde overhørig.

På NATO-udenrigsministermødet den 5. december sidste år var der enighed om, at meget endnu udestår både internt i NATO og udadtil i forhold til partnerlandene, før der skal træffes beslutning om, med hvem og hvornår NATO skal udvides. Beslutningsprocessen herom indledes tidligst om et års tid. Udvidelsesprocessen vil derfor fortsætte som planlagt i et roligt og afmålt tempo.

I 1996 vil udvidelsesprocessen bestå af tre elementer: For det første vil NATO øge dialogen med de partnerlande, der ønsker det, for det andet skal der ske en styrkelse og en videreudvikling af Partnerskab for Fred, og for det tredje vil NATO fortsætte alliancens egne overvejelser om konsekvenserne af udvidelsen, både politisk og økonomisk.

Partnerskab for Fred-samarbejdet, PFP, er allerede blevet et centralt element i Europas sikkerhedsarkitektur. Det har vist sig at være et nyttigt instrument, som – netop fordi det er så praktisk anlagt – har bragt partnerlandene tættere på Vesteuropa.

I 1996 vil PFP-samarbejdet i større omfang end hidtil blive tilpasset det enkelte land. De lande, der ønsker det, kan så gennem et styrket og målrettet samarbejde knyttes nærmere til NATO.

I tråd hermed vil Partnerskab for Fred blive styrket og videreudviklet på en række områder både som en mekanisme til forberedelse af

medlemskab og som en permanent struktur i Europa. Fra dansk side lægger vi særlig vægt på spørgsmålet om den civile og demokratiske kontrol med de væbnede styrker, og her er PFP et oplagt instrument.

Styrkelsen af Partnerskab for Fred kræver øgede ressourcer. Det vil regeringen arbejde for, og samtidig vil regeringen virke for, at partnerlandene involveres mere aktivt i tilrettelæggelsen af samarbejdet. Et virkeligt samarbejde går som bekendt begge veje.

Så vidt jeg kunne høre det, omtalte hr. Keld Albrechtsen aldeles og overhovedet ikke Partnerskab for Fred på trods af, at dette instrument i den europæiske sikkerhedspolitik jo er i hastig udvikling.

Jeg vil gerne understrege, at ingen partnerlande er udelukket fra medlemskab af NATO. Der eksisterer ikke en liste over særligt udvalgte lande. Der vil, når den tid kommer, blive tale om en politisk beslutning, som vil blive truffet fra sag til sag.

Regeringen vil fortsat arbejde for at sikre de baltiske lande de samme muligheder som de andre central- og østeuropæiske lande. De baltiske lande deltager aktivt i Partnerskab for Fred. Danmark har allerede et tæt samarbejde med de baltiske lande i forbindelse med Partnerskab for Fred. Dette samarbejde vil blive yderligere styrket i 1996.

Parallelt med, men adskilt fra udvidelsesprocessen har NATO indledt en bredt anlagt dialog og et bredt anlagt samarbejde med Rusland. Samarbejdet med Rusland sker både uden for og inden for Partnerskab for Fred-rammen. Rusland har erklæret sig villig til at deltage mere aktivt i Partnerskab for Fred i 1996.

Det er afgørende at udvikle et godt forhold til Rusland, hvis den europæiske sikkerhedsstruktur skal blive komplet. Rusland må ikke isoleres. Sikkerhed og stabilitet i Europa skabes kun med, ikke mod Rusland. I sidste ende vil sikkerhed og stabilitet på det europæiske kontinent afhænge af et godt og stabilt forhold til Rusland, og det samme gælder med hensyn til Ukraine.

En udvidelse af NATO kan derfor ikke gennemføres uden hensyntagen til Rusland. Samtidig er det klart, at Rusland ikke kan gives vetoet over NATO's udvidelse, heller ikke i spørgsmålet om, hvilke lande der tilbydes medlemskab.

Vejen frem er at udvikle et tæt samarbejde med Rusland. Samarbejdet må udvikles i fuld åbenhed og bæres af gensidig tillid, og samtidig